

[Pürschel.]

Retsstilling. Dette er en saa fuldstændig Misforstaaelse, at Talen netop er baaret af Overbevisningen om, at disse Børns Stilling paa mange Maader er ulykkelig, men ogsaa af Overbevisningen om, at den afhjælpes ikke ved en Lovgivning som denne, der tværtimod vil bidrage til at skabe stedse flere Børn en Stilling, som er og bliver utilfredsstillende. Man taler om, at disse Børn er uskyldige, og det er naturligvis rigtigt. Ingen benægter det. Men her er jo ikke Tale om nogen Pønal-Virkning over for Børnene, og derfor er denne Tale om, at de er uskyldige, efter min Mening ved Siden af. Det er ikke det Spørgsmaal, der skal afgøres. Børnene maa, deres Uskyld til Trods, nu engang bære dette at være Børn af de Forældre, som de er Børn af, det kan ingen Lovgivning fritage dem for. Ingen Lovgivning kan fritage et Barn for Følgen af at være Søn, af en af Kønssygdomme hærget Fader eller Moder eller Søn af en letsindig Kvinde eller Søn af en drikfærdig Fader — det kan ingen Lovgivning fritage Børnene for, og de er lige saa uskyldige i den Henseende, som de er det her. Der bliver jo tilbage en Række Børn — ogsaa efter Ministerens Lovforslag —, som er lige saa uskyldige som alle andre, og som dog ikke kommer inden for denne Lovgivnings Rammer.

Man har talt om, at det er Mænd, der har skrevet den hidtidige Lovgivning ud fra en ejendommelig kortsynet Opfattelse af Kvindens Stilling paa hele dette Omraade. Det maa dog formentlig være hævet over enhver Tvivl, at Kvinden er i første Række interesseret i Bevarelsen af Ægteskabet, er i første Række interesseret i, at der gennem dette skabes hende en Mulighed for at opdrage de Bøn, hvis Opdragelse er Kvindens vigtigste og smukkeste Opgave i Samfundet. Det Spørgsmaal, der her er Tale om, har naturligvis været fremme i Udlandet ligesom her. Der er vist faa Steder i Udlandet, hvor det uden for Ægteskab fødte Barn har en bedre Retsstilling end i Danmark, men nogle Steder er der. I Schweiz har man, efter hvad jeg har ladet mig sige, en Ordning, hvorefter Barnet ved Dom kan faa tillagt Ægtebarns Rettigheder, dog kun halv Arvet mod Ægtebarn, og kun under visse Betingelser, nemlig naar Faderen har lovet Moderen Ægteskab, eller naar Barnet er Frugt af en Kønssygeforbrydelse. Her peges der paa noget rigtigt. Dette, at det Barn, der er Frugten af en Forbindelse, hvor Faderen har stillet Ægteskab i Udsigt paa klar og utvetydig Maade, faar en bedre

Retsstilling end Børn af de løse Forbindelser, er jo fra gammel Tid anerkendt i dansk Ret. Man behøver blot at nævne Arveforordningen af 1845, § 9, der jo fuldstændig har knæsat dette Princip. I Norge er man gaaet videre og har paa mange Punkter ligestillet det uden for Ægteskab fødte Barn med Ægtebarnet. Her gaar man nu paa visse Punkter videre, end man er gaaet i Norge, saa vidt jeg kan se, og dog er det, man rører ved, jo kun Udenværkerne. Vilde man ligestille Børn i og uden for Ægteskab, burde man jo konsekvent give det uægte Barn Ret til at blive optaget i Faderens Familie. Det vilde være det konsekvente, men derved vilde jo ogsaa hele Ordningens Urimelighed og Uholdbarhed falde stærkt i Øjnene, og dette Skridt har man altsaa ikke covet at tage.

Jeg skal herefter gøre nogle Bemærkninger til forskellige Punkter i Lovforslagene; det bliver jo ikke muligt at gennemgaa dem i Enkeltheder, og det er heller ikke nødvendigt ved denne første Behandling. Jeg vil herunder ogsaa gøre nogle Bemærkninger til de Ordførere, der allerede har talt, og da først til det ærede Medlem Hr. Hartvig Frisch, der med fuldkommen Ret fremhævede, at der rent sprogligt var sket en ejendommelig Forveksling af Begreberne her, hvorved man som Mod sætning til „Ægtebarnet“ med stort og i eet Ord havde skabt det „uægte Barn“ i to Ord. Dette Forhold har jo skabt Modstanderne af hele den naturlige Sondring mellem Ægtebørn og Uægtebørn et let Argument, idet man med fuldkommen Ret har sagt, at det ene Barn er jo lige saa ægte som det andet — med fuldkommen Ret og med den mest fuldkomne Lige gyldighed for, hvad Problemet i Virkeligheden drejer sig om.

Det ærede Medlem efterlyste et andet Navn. Ja, man har jo Inddelinger, som rummer en Rigdom af forskellige Betegnelser; jeg skal nævne: Slegfredbørn, § 9-Børn — det er altsaa dem, der omhandles i Forordningen af 1845, § 9 —, Horebørn, Bigamibørn, Blodskamsbørn, Voldtægtsbørn og endelig Skøgebørn — for at nævne nogle af de Navne, som blev brugt i Fortiden, og af hvilke jo intet egner sig til at genoptages i Nutiden.

Naar det ærede Medlem talte om, at det var et Retfærdighedskrav, der her skulde gennemføres, og henviste til de Tal, der findes i Motiverne, og hvorved det godtgøres, at Dødeligheden hos Børn født uden for Ægteskab er adskilligt større end hos Børn født i Ægteskab, saa er først dertil at be-